

MUNA
SHEHADI

De drie dochters

OLIVIA'S
GEHEIM

Vertaling Henske Marsman

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Muna Shehadi Sill
Oorspronkelijke titel: *Honest Secrets*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: Zero Media GmbH, München
Omslagbeelden: Getty Images / © Liesel Kershoff (pier); Getty Images / © shayes17 (vuurtoren); FinePic®, Munich (takken en struiken)
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: GGP Media GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0473 0
ISBN 978 94 027 5939 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk maart 2020

Originele uitgave verschenen bij Headline Review, een imprint van Headline Publishing Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

28 juli 1993 (woensdag)

Wat een hectische tijden. Drie dochters en een drukke, bloeiende carrière. Ik ben afgepeigerd en heb eigenlijk geen tijd om in dit dagboek te schrijven. Maar toch vind ik het belangrijk om dit geweldige leven van mij vast te leggen.

We zijn net weer naar ons heerlijke huis aan de kust van Maine geweest. De meisjes vinden het daar zalig. Het is een genot om hen over de rotsen op het strand te zien klauteren en in het bos op verkenning te zien gaan. Zo anders dan de stranden in LA, waar ik hen continu in de gaten moet houden. Daar wordt Olivia nagekeken, die met haar twaalf jaar al een vrouwelijk figuur begint te krijgen, en moet ik telkens Rosalind behoeden voor een wisse dood doordat ze te ver de zee in zwemt. Eve vindt het gelukkig prima om bij mij in de buurt te blijven en zandkastelen te bouwen.

In Stirling zijn er tenminste geen mannen die op Olivia azen, en geen andere tieners waardoor ze zich verplicht voelt haar zussen te negeren om cool te lijken. Het water is zo koud dat Rosalind er niet in kan verdrinken en Eve vindt het heerlijk om huisjes te bouwen met steentjes, takjes, bladeren en mos.

Daniel en ik kunnen ontspannen. Toen we het huis kochten, hebben we elkaar beloofd om hier geen werk mee naartoe te nemen, ook al betekent dat dat we sommige jaren maar een week kunnen blijven. Dit jaar werkten het weer, de getijden en onze energieniveaus mee en konden we een visbarbecue houden. Het was het toppunt van geluk om samen met mijn gezin te zijn. Mijn prachtige meiden en knappe man zien er bij een zonsondergang in Maine nog mooier uit.

Ik vond het bijna jammer om terug te moeten naar de chaotische werkelijkheid in de spotlights. Ware het niet dat ik daar ook ontzettend van hou.

Je prima donna,

Jillian Croft

Olivia Croft keek in de camera, haar gezicht in de stand van opgewekte presentatrice, ogen groot en alert, mond klaar om te glimlachen. Vanbinnen stortte ze langzaam maar zeker in. Na het reclameblok was het tijd voor haar allerlaatste optreden in het tv-programma dat ze van de grond af aan had opgebouwd, dat ze eigenhandig aan de man had gebracht en al vijf jaar lang presenteerde op de regionale zender van Los Angeles. *Crofty Cooks* was haar alles geweest, het team haar familie. De grote variatie aan gasten, allemaal gewone thuishokks uit Los Angeles, had haar beeld van haar woonplaats verrijkt. Maar het belangrijkste was dat het programma Olivia's sterallures bevredigde toen ze met het verstrijken der jaren maar geen ster werd. Dankzij *Crofty Cooks* was ze in de spotlights gebleven en had ze het knagende gevoel kunnen onderdrukken dat ze haar potentieel niet waarmaakte en noch haar droom, noch haar moeders verwachtingen ten aanzien van haar carrière verwezenlijkte. Als je moeder een van de grootste filmsterren ter wereld was, deed het pijn om een van de kleinste zijn.

Voor deze laatste aflevering had Olivia kinderen als thema gekozen. Tips om groenten en volkorenproducten in traktaties te verstoppen, bijdragen van kinderartsen over de gevolgen van suiker voor de gezondheid, plus eerder in de week gemaakte opnames over kindvriendelijke restaurants met gezond eten in LA. Live op de set waren vandaag zes kinderen tussen de vier en acht jaar die meehielpen met het maken van recepten, reageerden op de traktaties en hilarische ideeën hadden over wat volgens hen gezond was.

Welk groen eten is gezond? Pepermuntijs! Groene M&M's! Pistachepudding!

‘Tien seconden, Olivia.’ John, de productie leider, op wie ze een oogje had omdat het onmogelijk was om dat niet te hebben, stak al zijn vingers in de lucht.

‘Dank je.’

Een meisje – Amber, volgens haar naamkaartje – holde weg van de tafel in Olivia’s tv-keuken, waar ze samen met haar vriendjes een door Olivia gebakken ‘voedzame’ taart aan het eten waren, gemaakt van volkorenmeel, cacao poeder en gepureerde pruimen voor extra vezels en zoetheid. Olivia tilde het meisje op en kietelde haar om haar aan het giechelen te maken.

‘Vijf seconden.’

Olivia maande Ambers hysterische moeder met een handgebaar naar achteren te stappen. Toen boog ze impulsief voorover – ze kon het niet laten – en snoof ze de zoete kleinemeisjesgeur op waar ze zo naar verlangde. Misschien zou ze zonder het tv-programma meer ontspannen zijn en zouden zij en Derek eindelijk zwanger worden. Dat was zo ongeveer het enige lichtpuntje dat ze kon bedenken. Ze was negenendertig en doodsbang dat het einde van haar vruchtbaarheid in zicht kwam. Weer een deur die dichtging.

Als er een deur dichtgaat, gaat er ergens anders wel een raam open. Een van de vele zelfverzonnen uitdrukkingen van haar moeder. Olivia hoopte maar dat ze gelijk had.

‘Drie, twee...’ John bleef met zijn vingers aftellen, wat voor Olivia altijd voelde als een raketlancering.

‘Hallo allemaal, welkom terug bij *Crofty Cooks*. Dit schattige kleine meisje hier is Amber.’ Ze keek het meisje aan. ‘Ik vond het superleuk vandaag. En jij? Heb je nog iets geleerd?’

Amber, met een klodder blauw suikervrij glazuur op haar wang, knikte. ‘Taart is lekker.’

‘Goed zo.’ Olivia’s hart smolt. Nee, het smolt niet: het hunkerde. Dit kleine lichaam voelde zo natuurlijk en goed aan in haar armen. Ze was

van plan geweest om nog een paar uitzendingen te wijden aan het thema kinderen en eten, maar...

Met een beverige glimlach draaide ze zich weer naar de camera. 'De kinderen van vandaag zijn de volwassenen van morgen. We moeten hun een zo goed mogelijke start geven. Hoe minder zoet ze eten, hoe minder sterk hun hang naar suiker zal zijn. Voor alle aanstaande moeders onder ons: dit geldt ook voor wat je eet wanneer je zwanger bent. Dus geef je kinderen vandaag een flinke knuffel.' Olivia knuffelde Amber, die tot haar opluchting niet om haar moeder begon te gillen. 'Neem je voor hun gezond eten te geven. En als je net als ik moeite hebt met kinderen krijgen of om andere redenen kinderloos bent, verwen dan andermans kinderen met leuke dingen en activiteiten in plaats van met suiker. Heel erg bedankt voor het kijken.' Ze wist de snik in haar stem te verhullen door kort haar keel te schrapen. 'Vergeet niet gezond te eten! Amber, zwaai je mee?'

Olivia en Amber zwaaiden. Terwijl de aftiteling over het scherm rolde, zette ze Amber neer, pakte ze haar kleine, zachte handje en bracht ze haar terug naar de tafel vol smikkelende kinderen. Ze nam de tijd om naast elk kind neer te hurken en een paar woorden met hen te wisselen.

John meldde dat ze naar de reclame waren gegaan.

Het was voorbij.

Olivia glimlachte stijfjes. Ouders liepen de set op om hun kinderen op te halen en staken elkaar de loef af met de auditieoosters, dansprestaties en voedingsschema's van hun kroost. Ambers moeder, een lief uitziende blonde vrouw die opviel tussen de tijgermoeders door haar terughoudendheid, schuifelde met haar dochter op haar heup behoedzaam in de richting van Olivia, alsof het gevaarlijk was om zelfs zo'n onbeduidende beroemdheid van dichtbij te zien. Olivia schonk haar een warme glimlach. Ze hield veel meer van deze verlegen benadering dan van fans die dachten dat ze hun bezit was, die aan haar zaten, langdradige verhalen over hun familie vertelden en heel veel selfies wilden maken. De wild-

groei aan camera's was een aanslag op haar privacy, al was het niet slecht voor haar ego.

'Hallo...?' Ze tuurde op het naamplaatje van de vrouw. '...Jeanine.'

'Ik wilde even zeggen dat ik je programma te gek vind.'

'Dank je.' Olivia had geworsteld met de vraag of ze haar publiek moest laten weten dat vandaag haar laatste aflevering was, maar had uiteindelijk besloten de kijkers het beeld van een grienende presentatrice te besparen. Ze vond het vreselijk om fans als Jeanine teleur te stellen, maar de hoge bazen hadden dit nu eenmaal besloten. Het beste waar ze op kon hopen, was dat ze waardig het toneel kon verlaten.

'Dank je wel.'

'Mijn buurvrouw was een keer bij jou in het programma. Jullie maakten een variant op haar grootmoeders recept voor kalkoen-tetrazzini. Dat gebruikt ze nog steeds.'

Olivia straalde, alsof het haar levensdoel was om kalkoen-tetrazzini te maken. Olivia Croft was actrice, geen kok. 'Wat leuk om te horen.'

'Ik wilde ook zeggen...' Jeanine zette Amber op haar andere heup. '...dat ik je moeder een keer heb ontmoet.'

'Echt waar?' Olivia's glimlach werd natuurlijker en ze voelde de warmte door haar heen trekken, samen met het onvermijdelijke verdriet.

'Toen ik tien was. Ik wilde dolgraag actrice worden. Ik zag haar op straat. Ze was zo mooi, ook in het echt.'

'Ja.' Olivia knikte trots. Overal waar haar moeder was, werd ze nagekeken. Olivia had zich altijd een koningin gevoeld wanneer ze met haar over straat liep.

'Het was zo onverwacht en ik was zo opgewonden dat ik voor haar voeten struikelde. Letterlijk. Ik schaamde me dood.' Jeanine lachte; ze rolde met haar mooie blauwe ogen en haar wangen kleurden. 'Maar ze was zo elegant. Ze hielp me niet alleen overeind, ze bleef ook met me praten en vroeg me wat mijn interesses waren. Ze moedigde me aan om hard te werken, om vol te houden.'

‘Zo was mama.’ ‘Geef nooit op’ was Jillian Crofts mantra geweest. Olivia had het als kind net zo vaak te horen gekregen tot haar moeder er zeker van was dat haar oudste dochter het concept had geïnternaliseerd.

Jeanine schudde vol ontzag haar hoofd. ‘Jillian Croft, de grote wereldster, en ze deed alsof het haar echt iets kon schelen wie ik was.’

‘Dat was ook zo.’ Olivia trok het kanten kraagje van Ambers roze jurkje recht. ‘Ze was altijd volkomen oprecht, en dol op kinderen.’

‘Ze was een groot voorbeeld voor mij.’ Jeanine drukte haar lippen op Ambers voorhoofd, zo’n onbewuste mama-kus die Olivia een zucht van jaloezie ontlokte. ‘Het is nooit wat geworden met het acteren, maar... ik wilde het je toch even vertellen.’

‘Ik ben blij dat je het me verteld hebt, Jeanine.’

‘En bedankt dat Amber mee mocht doen! Zeg eens dank je wel, Amber.’ Tot Jeanines ontzetting schudde Amber haar hoofd.

‘Amber heeft een drukke dag gehad.’ Olivia legde een hand op het onwaarschijnlijk zachte armpje van het meisje. ‘Je hebt het heel erg goed gedaan, lieverd. Maar je wilt nu vast wel naar huis, hè? Lekker thuis spelen? Misschien even een dutje doen?’

Amber knikte enthousiast. ‘Spelen.’

‘Oké, bedankt voor je hulp. Tot ziens.’ Olivia zwaaide hen uit, de laatste gasten die de studio verlieten. Haar adrenalineniveau zakte en onmiddellijk voelde ze zich gespannen, doodop en verdrietig. Godzijdank waren haar zussen ingevlogen om bij haar te zijn, Rosalind uit New York en Eve uit Boston. Derek was op locatie ergens in Montana. Als Olivia nu naar een leeg huis terug had moeten gaan, zou ze eerst een fles whisky hebben leeggedronken en daarna de hele middag boven de wc hebben gehangen. Maar nu hadden Eve en Rosalind inkopen gedaan voor een picknick op Zuma Beach, terwijl Olivia bezig was op de set.

Ze nam met warme, verscheurde gevoelens afscheid van het team, waarbij ze nadrukkelijk iedereen bij zijn voornaam noemde en persoonlijk bedankte voor alles wat ze hadden gedaan om haar werk gemakkelij-

ker te maken. Dat had ze ook van haar moeder geleerd. ‘Vergeet nooit wat mensen voor je doen, hoe weinig het ook is.’

Ten slotte liep ze naar haar zussen toe, opgelucht dat ze nu bij mensen kon zijn bij wie ze kon instorten als ze dat wilde.

‘Je deed het geweldig.’ Rosalind, de middelste zus, met bruine haren en een vrije geest, omhelsde haar, terwijl Eve, de jongste van het stel, op haar beurt wachtte.

Rozzy zag er vandaag verrassend normaal uit in een roze kniebroek met een effen geel shirt. Meestal zocht ze de grenzen van de mode op en ging ze daar ook overheen. Eve ging daarentegen gekleed alsof ze het liefst wilde verdwijnen – gedempte kleuren in een klassieke stijl. Vandaag droeg ze een marineblauwe gebloemde broek en een eenvoudig wit t-shirt.

Het leven van beide zussen was afgelopen jaar drastisch veranderd, gelukkig ten goede. Dat van Olivia was ook veranderd, maar dan ten kwade.

‘Dank je. Dank jullie wel dat jullie gekomen zijn.’ Ze beantwoordde de omhelzing van haar zussen innig en vocht tegen de tranen die opwelden in haar keel. ‘En laten we er nu als de wiedeweerga vandoor gaan.’ Ze beende naar de uitgang en Eve en Rosalind haastten zich achter haar aan.

‘Gaat het?’ vroeg Eve.

‘Daar wil ik nu niet over nadenken.’ Ze won het gevecht tegen haar tranen en liep in het schitterende juniweer van LA naar de kleine parkeerplaats waar ze de afgelopen vijf jaar haar auto had geparkeerd.

‘Laten we gaan feesten in Malibu.’

‘O, leuk.’ Rosalind zuchtte vergenoegd. ‘Dat heb ik in geen jaren iemand horen zeggen.’

Olivia viste haar telefoon uit haar tas om te zien of Derek haar een woord van steun of troost had gestuurd. ‘Waarschijnlijk omdat je hier in geen jaren bent geweest.’

‘Goh, zou het dat zijn?’ Rosalind klonk eerder geamuseerd dan ge-

ergerd. Het was moeilijk om haar boos te krijgen. Eve kon daarentegen soms reageren als een peuter van wie snoep werd afgepakt.

Geen bericht van Derek. Hij kon het onmogelijk vergeten zijn. Aan de andere kant: hij bleef natuurlijk een man.

Een e-mail van Susan, de receptioniste van de studio. Olivia bleef een halve meter voor haar auto staan, een felrode Audi RS7, waar ze helemaal weg van was omdat hij zo snel en luxueus was. In LA was de auto waar je in reed net zo belangrijk als je huis – je bracht er ook ongeveer evenveel tijd in door.

‘Wat is er?’ vroeg Rosalind.

‘Wat gek.’ Olivia hield haar telefoon omhoog. ‘Ik krijg een e-mail van de receptioniste van de studio. Raad eens wie er net voor me belde?’

‘Steven Spielberg?’

‘Martin Scorsese?’

‘Haha.’ Ze wierp haar zussen haar fameuze minachtende blik toe. ‘Nog veel gekker. Dereks ex-vrouw, Jade.’

‘Heb je contact met haar dan?’ Rosalind ontgrendelde de auto en gaf de sleutel aan Olivia.

Olivia gaf hem terug. ‘Rij jij maar. Ik kleed me om in de auto. En nee, natuurlijk niet. Ze zijn al twaalf jaar uit elkaar. We zijn acht jaar getrouwd. Ik heb die vrouw nog nooit ontmoet.’

‘O nee. Ik niet. Ik ga echt niet in LA rijden.’ Rosalind stak de sleutel uit naar Eve.

‘Vergeet het maar.’ Eve stak haar handen omhoog en weigerde de sleutel aan te nemen. ‘Wat vreemd, dat van Dereks ex. Denk je dat hij contact met haar heeft?’

‘Niet voor zover ik weet. Maar het was een vreedzame scheiding, dus ik zou het niet erg vinden als het zo was. Wie zal het zeggen?’ Olivia ging op de achterbank zitten, waar ze die ochtend haar strandkleden had neergelegd voordat ze naar de studio was gegaan. ‘Kom op, we gaan. Eve, jij rijdt.’

Eve kroop mopperend achter het stuur.

‘Rosalind, hoe kun je nou níét in LA willen rijden?’ Olivia schopte haar Walter Steiger-pumps uit. ‘Je woont nota bene in New York!’

‘Ik rij niet in New York.’ Rosalind ging op de bijrijdersstoel zitten. ‘Ik ben toch niet gek.’

‘Vind jij.’

‘Haha.’ Rosalind pakte haar telefoon. ‘Ik kijk wel even wat de snelste route is.’

‘Gebruik toch het navigatiesysteem van de auto.’

‘Nee, ik ben hieraan gewend.’ Rosalind tikte op haar scherm en bestudeerde het. ‘Binnendoor is sneller, maar dat scheelt maar een kwartier. Laten we de kustweg nemen. In de stad is het verkeer vreselijk, maar daarna niet meer.’

Olivia gespte de brede leren riem los die ze als accessoire om haar etuijurk van Carolina Herrera had gedragen. Van de drie zussen was zij de enige die iets over mode had geleerd, ondanks hun moeders inspanningen om hun dit alle drie bij te brengen. *Met kleding maak je het beste van een slechte situatie.* ‘Waar hebben jullie boodschappen gedaan?’

‘Bij Bristol Farms in West-Hollywood.’ Eve keek naar links en naar rechts en drukte het gaspedaal in. Dankzij de v8-motor schoot de auto naar voren. Ze slaakte een kreet en begon nerveus te giechelen. ‘Die auto van jou is een raket!’

‘We hebben gegrilde artisjokken gehaald, tabouleh, kaasjes, stokbrood, druiven, choco –’ Rosalind gilte. ‘Kijk uit!’

‘Ik kijk uit. Hij keek niet uit.’

‘We zijn hier opgegroeid. Jullie hebben hier je rijbewijs gehaald.’ Olivia wurmde zich uit haar jurk. ‘Wat is er met jullie stoere LA-rijstijl gebeurd?’

‘Verdwenen toen ik verhuisde,’ zei Eve. ‘Boston is een gekkenhuis, maar ik ga niet met de auto naar de stad.’

‘We hebben hier meer dan tien jaar geleden voor het laatst gereden. Het verkeer is veel erger geworden.’ Rosalind sloot haar telefoon aan op

de USB-poort van de auto. Een elektronische stem begon aanwijzingen te geven. 'Eve en ik konden gewoon niet geloven hoe druk het geworden is.'

Olivia knikte, terwijl ze haar felroze bikinibroekje aantrok. 'Het is inderdaad drukker geworden. Ik overweeg serieus om een tweede huis te kopen om aan de hectiek te ontsnappen. In het noorden van Californië of in Maine. Het was stom van ons om het huis van papa en mama in Stirling te verkopen.'

'Zou kunnen...' zei de immer diplomatieke Rosalind. 'Nogal veel herinneringen daar.'

'Zullen we samen een huis kopen?' Olivia haakte haar beha los en deed het bovenstukje van haar bikini aan.

'Het lijkt me heerlijk om daar een huis te hebben,' zei Eve. 'Het is niet zo ver rijden van Swampscott.'

'Dat ligt eraan waar je iets koopt,' zei Rosalind. 'Ik neem aan dat je aan de kust bedoelt. Misschien in de buurt van papa en Lauren.'

'Natuurlijk aan de kust. Je denkt toch niet dat ik bij oma Betty tussen de elanden wil zitten?' Olivia trok over haar bikini een witte tuniek met kant aan, terwijl Eve tegelijk met een groot deel van de vier miljoen inwoners van Los Angeles ergens probeerde te komen.

'Heb je nog audities in de pijplijn, Olivia?'

'Eentje.' Ze probeerde niet te laten doorklinken hoe erg ze dat vond. 'Voor een film over buitenaardse wezens. Een hoogtepunt voor een carrière in een dal. Als dat niets wordt... Geen idee. Ik ben bang dat stress onze babyplannen geen goed doet.'

'Misschien is het wel slim om even een pauze in te lassen.' Eve reed op hoge snelheid door oranje. 'Ik kan me voorstellen dat dat het probleem is.'

Rosalind draaide zich met een brede grijns om. 'Ik kan niet wachten tot ik de gekke tante van dat arme kind zal zijn.'

'Jij krijgt er misschien wel eerder eentje dan ik.' Olivia deed haar gordel om en leunde met haar hoofd tegen de hoofdsteun. Een pauze klonk misschien goed, maar wie weet kwam de rol van haar leven wel voorbij

terwijl ze lag te dutten. Zoals mama zou zeggen: een huiskat kan geen roedel wolven leiden. ‘Heeft Bryn al een aanzoek gedaan?’

‘Nee.’ Rosalind wuifde die suggestie weg. ‘Maar zelfs als we binnenkort zouden gaan trouwen, wil ik wachten met kinderen krijgen.’

‘Wacht niet te lang, zou ik zeggen.’ Olivia zuchtte en keek naar de voorbijglijdende gebouwen en winkelpanden. Langzaam vielen haar ogen dicht; ze voelde zich opeens doodmoe. Haar zus had Bryn, een beeldhouwer en een geweldig leuke vent, vorige herfst ontmoet, toen ze de dappere reis naar New Jersey had gemaakt om haar biologische moeder te vinden. ‘Je weet nooit hoeveel tijd het nodig heeft.’

‘Dat is waar.’

Ze was zich vaag bewust van haar zussen die verder kletsten. Toen stopte de auto en zette Eve de motor uit.

Olivia kreeg met moeite haar ogen open en zag dat ze op de parkeerplaats bij Zuma Beach waren. ‘Wauw. Hoelang heb ik geslapen, een uur?’

‘Zoiets.’ Rosalind duwde het portier open en liet een zalige zeebries binnen. ‘Woehoe! Dit strand is super. Wat geweldig om weer terug te zijn.’

‘Ja, inderdaad.’ Eve stapte uit en Olivia volgde haar voorbeeld. Zuma was ook een van haar lievelingsstranden; bijna vijf kilometer lang, zelden druk, met weinig golfslag en dus ideaal om te zwemmen.

Ze pakten de picknickmand, de deken en handdoeken uit de kofferbak en zochten een plekje uit op het uitgestrekte zandstrand. Boven hun hoofden krijsten de meeuwen en een warme wind dreef vanaf de oceaan hun kant op.

‘Eerst zwemmen of eerst eten?’

‘Eten!’ Rosalind legde een hand op haar buik. ‘Ik val om van de honger.’

‘Klinkt goed.’ Eve spreidde de deken uit en begon uit te pakken. ‘Olivia, ga lekker zitten en laat je verwennen.’

‘Dat is een van de weinige dingen waar ik echt heel goed in ben.’ Ze strekte zich uit op een handdoek en besprenkelde haar haren en huid met Clarins-zonnebrandcrème. ‘Hoe gaat het met het architectenbestaan, Eve?’

‘Weinig werk, maar niet slecht.’ Eve opende een potje met zalig ogende gegrilde artisjokharten, een groente die wat Olivia betrof rechtstreeks uit het paradijs kwam. ‘Ik kreeg gisteren weer een klus op Washington Island aangeboden.’

‘Je meent het!’ Rosalind smeerde zich royaal in met zonnebrandcrème. ‘Wat geweldig.’

‘Je kunt wel naar Wisconsin verhuizen,’ zei Olivia. ‘Dat zou Clayton vast leuk vinden.’

Eve haalde haar schouders op, nadrukkelijk de hint negerend. Olivia was razend nieuwsgierig of er al seks was geweest met de man die Eve aan het begin van de lente op het eiland had ontmoet. Uiteraard zou het erg onbeleefd zijn om haar dat rechtstreeks te vragen. ‘Dus hebben jij en Clayton het nu eindelijk al gedaan?’

‘Olivia!’ Rosalind sloeg haar hand voor haar mond om haar grijns te verbergen.

Eve’s vernietigende blik was bijna even goed als die van Olivia.

Olivia schoot in de lach. ‘Ik wil jullie gewoon graag gelukkig zien.’

‘Jij bent echt de eerste aan wie ik dat niet ga vertellen. Hoe dan ook, het is een leuke klus. Ontwerp voor een nieuw interieur. Ik denk dat ik het ga doen. Maar verhuizen, nee. Wisconsin is een mooie staat, en Lake Michigan is leuk, maar...’

‘Het is maar een meer.’ Olivia gebaarde naar de branding en snoof de zilte zeelucht op. ‘Ik woon hier al mijn hele leven en vind het nog steeds geweldig dat ik wanneer ik maar wil naar dit soort stranden toe kan gaan. Ik ben echt een oceaansmens. Mama was er ook dol op. Meer nog dan papa, denk ik.’

Haar zussen wisselden een blik. Olivia liet zich daardoor echter niet uit het veld slaan. Sinds vorige zomer, toen de drie zussen hadden ontdekt dat hun moeder geen kinderen kon krijgen, vonden Eve en Rosalind het ongemakkelijk om over hun moeder te praten. Alsof ze niet echt hun moeder meer was.

Wat Olivia betreft, was Jillian Croft haar moeder, punt uit. Als ze haar toevlucht had genomen tot... creatieve manieren om kinderen te krijgen, waardoor iedereen, inclusief haar kinderen, dacht dat ze van haarzelf waren, vond Olivia dat alleen maar sterk van haar.

Natuurlijk lag het niet zo eenvoudig. Vrouwen inhuren en die door je man laten bezwangeren terwijl je zelf rondliep in zwangerschapskleren, was behoorlijk gestoord. Maar Olivia vond het vermoeiend om na te denken over de ethische complicaties, vooral omdat het een vrouw betrof die ze altijd verafgood en aanbeden had. Dus had ze besloten haar kop in het zand te steken. Ze had het zelfs niet eens aan Derek verteld.

‘Het strand was de enige plek in Californië waar mama altijd incognito naartoe ging, weten jullie nog? Ze wilde niet dat iemand haar zon- en surftijd verstoorde.’ Olivia stak haar vingers in het zand en schepte een handvol warm zand op. ‘Als kind nam ze me hiermee naartoe om in het zand te spelen. Ik was vastbesloten om een gat naar China te graven, en diep teleurgesteld dat ik nooit genoeg tijd had om zo ver te komen.’

‘Wat schattig.’ Eve overhandigde haar een stukje stokbrood met iets wits erop wat geitachtig en zalig smaakte. ‘Ik kan me mama niet echt herinneren op een strand.’

‘Je was ook nog jong toen ze stierf.’ Olivia kauwde, maar het bekende verdriet temperde het kaasgenot. Eve was elf toen hun moeder op oudejaarsavond 2001 vlak voor middernacht per ongeluk een overdosis medicijnen nam. Rosalind was zestien en Olivia twintig. Olivia had hun moeder langer gekend dan haar zussen, en was ook het hechtst met haar geweest, met name door hun gedeelde liefde en ambitie voor acteren.

‘Waar is Derek deze keer?’ Rosalind nam nog een artisjok en wat kaas. Olivia kon het niet uitstaan dat Rosalind met haar stevige turnlijf eindeloos kon dooreten zonder steviger te worden. Eve was nog erger, altijd te dun, hoewel ze gelukkig niet meer dat eng magere figuur had dat ze had gehad voordat ze haar sentimentele vriendje had gedumpt en Clay-

ton had gevonden. Als gevolg van de stress vanwege haar mysterieuze onvruchtbaarheid en het schrappen van haar programma was Olivia in ieder geval op het door haar gewenste gewicht en kon ze zonder al te veel schuldgevoel kaas eten.

Oké, misschien wel met veel schuldgevoel, maar ze zou straks gewoon dubbel zo hard sporten. In een stad van stokken verkleed als vrouwen wilde ze niet dat haar gewicht de reden was dat ze geen rol kreeg.

‘In Montana. Hij moest een ranch vinden voor een film over kinderen met speciale behoeften die leren paardrijden. De regisseur had allerlei ideeën over hoe groot de ranch moest zijn, welke kleur, welke sfeer er moest hangen, hoeveel bomen, hoeveel paden, hoeveel paarden. Derek werd er gek van. Maar hij heeft hem gevonden.’ Olivia was trots op haar man. Hij vond zijn baan als locatiescout leuk, en zij vond het leuk dat hij vaak weg was. Hun huwelijk liep veel beter wanneer ze hem miste en dan heel blij was als hij weer terugkwam. En dat telkens weer.

‘Ik ben zo benieuwd wat zijn ex wilde.’

Olivia pakte haar telefoon. ‘Ik kan me niet herinneren of ze een num... Wacht. Nog een mail van Susan.’

‘Heb je niet iemand die je e-mails leest?’ vroeg Rosalind liefjes.

‘Niet meer.’ Olivia zei het kortaf om minder van streek te lijken dan ze was. Haar assistent Donna had een andere baan gevonden, en Olivia had moeten aanvaarden dat het met het einde van het programma in zicht geen zin had een nieuw iemand in te huren. ‘Mijn God, Jade heeft weer gebeld en vraagt of ik haar terug wil bellen. Ze zegt dat het belangrijk is.’

‘Tjee.’ Eve staarde haar aan, een lepel tabouleh in haar hand. ‘Wat vreemd. Zou alles goed zijn met Derek?’

‘Natuurlijk is alles goed met hem.’ Olivia’s hart begon bonzen. ‘Waarom zou iemand háár benaderen als dat niet zo was?’

‘Nou, bel haar terug,’ zei Rosalind ongeduldig. ‘Ik wil weten wat ze te vertellen heeft.’

Olivia voelde zich ongemakkelijk. Ze wist niet waarom, maar ze stond

niet te popelen om erachter te komen wat de ex van haar man zo belangrijk vond. 'Nu meteen?'

'Waarom niet?'

Ze kon geen reden bedenken, dus tuurde ze naar het bericht, geïrriteerd dat ze de kleine lettertjes steeds moeilijker kon lezen. 'Oké, dan bel ik haar.'

Jade nam direct op. 'Olivia.'

'Hallo Jade, wat is er?' Olivia wilde geen tijd verspillen aan een kletspraatje. Derek en Jade hadden elkaar tijdens hun studie leren kennen, waren getrouwd en binnen een jaar weer gescheiden, zonder kinderen en zonder wrok.

'Ik heb vandaag naar *Crofty Cooks* gekeken.'

'O.' Olivia rolde met haar ogen naar haar zussen en stak de telefoon naar hen uit, zodat ze Jade konden horen zeggen dat ze de uitzending geweldig vond, of dat ze een oud familierecept had dat ze wilde inbrengen in het programma dat ter ziele was. 'Wat leuk.'

'Toen je het had over onvruchtbaarheid... Jij en Derek. Ik kan het niet... Het spijt me, ik ben helemaal overstuur.'

Olivia fronste haar wenkbrauwen. Was zij overstuur? 'Oké.'

Rosalind kroop op haar knieën dichterbij om het beter te kunnen horen.

'Zijn jullie het aan het proberen?' vroeg Jade.

'Ja.' Dat was nogal duidelijk.

'Ik kan het niet geloven.'

Olivia en haar zussen wisselden een blik. 'Jade, waar heb je het over?'

'Derek wilde nooit kinderen.'

Olivia maakte een sputterend geluid. 'Nou, dat is dan veranderd. Waarom bel je me?'

'Het spijt me. Het spijt me, ik pak het helemaal verkeerd aan.'

Olivia deed alsof ze de telefoon in het zand gooide, in de verwachting dat Rosalind en Eve zouden grinniken. Maar dat deden ze niet. 'Wat pak je verkeerd aan?'

‘Toen wij getrouwd waren, wilde Derek geen kinderen. Dus is hij... gesteriliseerd.’

Eve en Rosalind haptten naar adem en deinsden terug alsof ze geen woord meer wilden horen. Olivia bleef verstijfd met de telefoon aan haar oor zitten en probeerde te bevatten wat Jade zojuist had gezegd.

‘Dat is bespottelijk.’ Haar stem klonk te hoog en bij lange na niet bot genoeg.

‘Het spijt me zo, Olivia. Ik kon het gewoon niet geloven toen je zei dat jullie problemen hebben. Ik begreep er niets van. En toen... Ik bedoel, ik weet dat Derek in staat is om...’ Jade zuchtte geërgerd. ‘Laat ik het hier maar bij houden. Je kent hem inmiddels vast beter dan ik.’

Rosalind en Eve keken naar Olivia met dezelfde ernstige, trieste blik op hun gezicht. Ze geloofden echt wat ze hoorden.

Dit was absurd.

‘Kennelijk heeft hij het ongedaan gemaakt. Na jullie scheiding.’ Hoewel die operatie geen garantie op succes bood. En waarom zou hij dat niet hebben verteld? ‘Dat moet hij gedaan hebben.’

‘Misschien. Maar hij was er zo stellig over dat hij nooit kinderen wilde. Het spijt me, ik wilde gewoon even zeker weten dat je het wist. Hij kan nogal... Nou ja, hij weet wat hij wil en wanneer hij het wil. Maar dat weet jij inmiddels ook.’

Haar vrees sloeg om in woede. ‘Weet je, ik wil eigenlijk mijn man niet meer met jou bespreken.’

‘Nee. Natuurlijk. Het spijt me. Ik wilde gewoon dat je het wist.’

‘Oké, bedankt.’ Olivia hing op en lachte vals. ‘Wat een tijdverspilling.’

‘Olivia...’ Rosalinds meelevende blik werkte als een rode lap op een stier.

‘Mijn man is niet gesteriliseerd.’ De geitenkaas maakte salto’s in Olivia’s maag. ‘Hij zou me toch nooit met opzet door deze jarenlange hel slepen. Onmogelijk.’

‘De dokter zei dat er met jou niets mis was...’

‘En met hem ook niet.’

Eve’s gezicht was grauw van bezorgdheid. ‘Heeft de arts je dat verteld? Of Derek?’

Olivia keek haar getergd aan, boos op haar logische redenering. Derek had het haar verteld.

‘Misschien is dat de reden dat de dokter weigerde om kunstmatige inseminatie te proberen. En waarom Derek geen ivf wilde.’ Rosalind zag er even ziek uit als Olivia zich voelde. ‘Misschien wisten ze allebei dat het geen zin had.’

‘Onze dokter is volledig betrouwbaar. Hij zou het me zeker verteld hebben als Derek het probleem was.’

‘Medisch beroepsgeheim.’ Eve sprak de woorden uit als een doodvonnis. ‘Een arts mag geen medische informatie delen zonder toestemming van de patiënt.’

‘Wat ik wil weten, is waarom Derek het je niet verteld heeft.’ Rosalind had haar handen op haar heupen gezet, de engel der wrake in roze en geel. ‘Als het waar is, en hij je dit met opzet heeft aangedaan, zal ik –’

‘Ik help je,’ zei Eve.

‘Nee. Zoiets zou hij me nooit aandoen. Als hij al gesteriliseerd was, heeft hij het ongedaan gemaakt. Ik bel hem nu op om het hem te vragen. Dan weten we het meteen.’ Olivia pakte haar telefoon, peinzend hoe ze de vraag moest formuleren, en kwam tot de slotsom dat er geen goede formulering mogelijk was. ‘Waar ben ik mee bezig? Ik kan het hem niet vragen. Ik zou hem ongelofelijk beledigen als ik toegeef dat ik geloof dat het waar kan zijn. En ik geloof het niet.’

Rosalind en Eve leken niet overtuigd.

‘Bovendien: als je het hem vraagt, ontkent hij het gewoon.’ Rosalind ging weer zitten. ‘Hij weet vast dat je geen bewijs hebt. Hij kan zijn ex afschilderen als een wraakzuchtig mens, zijn woord tegen het hare, zo’n soort verhaal. Je weet niet of hij de waarheid spreekt of niet.’

‘Dat weet ik wel. Ik weet het gewoon.’ Olivia wist dat ze klonk alsof ze

op het punt van instorten stond. 'Er is vast een volkomen normale, logische en sluitende verklaring voor.'

Eve beet op haar onderlip en zag er zo mooi uit dat het gewoon oneerlijk was. 'Ik denk dat je die verklaring net gehoord hebt. Van Jade.'

Olivia stond op, wankel en misselijk, woedend dat haar ellendige dag, die met deze gezellige familiepicknick opgefleurd zou worden, nu nog ellendiger geworden was. 'Waarom zou ik haar vertrouwen in plaats van mijn eigen man? Hoe weet ik dat ze niet gewoon wraakzuchtig is en een spelletje met me speelt?'

'Twaalf jaar na een vreedzame scheiding?' vroeg Rosalind. 'Waarom zou ze opeens wraakzuchtig worden?'

Olivia kon het niet uitstaan dat haar zussen allebei zo kalm en rationeel waren over zoiets absurds. Ze zouden allemaal hysterisch gillend rondjes in het zand moeten rennen. Zij stond in elk geval op het punt om dat te doen. 'Als ik Derek niet kan vragen wat er aan de hand is, hoe moet ik dan bewijzen dat dit een bizarre list van Jade is om me gek te maken?'

Het bleef stil.

'Zie je wel?' Ze stak geërgerd haar handen in de lucht. 'Het is onmogelijk.'

Somber zwijgend zaten ze bij elkaar, met het geluid van blij roepende kinderen dat meerolde op de golven als surrealistische achtergrond voor hun gedachten.

'Wacht eens!' Rosalinds ogen lichtten op en ze stak haar hand op. 'Het is wel mogelijk. Ik heb iets bedacht.'